

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120441356
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6120441356.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B. C., s. r. o., so sídlom D., E. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739 proti žalovanej F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., Pod vodojemom 230/21, zastúpenej JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, so sídlom Zvolen, Námestie SNP 87/8 o zaplatenie 14.332,99 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. BN-1Csp/57/2021-258 zo dňa 21. novembra 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaná povinná žalobcovi zaplatiť v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. V predmetnom spore súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 1Csp/57/2021-145 zo dňa 14. januára 2022 konanie, voči pôvodne žalovanému 1/ H. I. zastavil /výrok I./, žalobu zamietol /výrok II./ a žalovanému 1/ a žalovanej 2/ F. D. nárok na náhradu trov konania nepriznal /výrok III./.

Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných 1/ a 2/ zaplatenia 14.332,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12.523,71 eur od 25.03.2020 do 21.05.2020, 5 % ročne zo sumy 12.463,71 eur od 22.05.2020 do 18.06.2020 a 5 % ročne zo sumy 12.403,71 od 19.06.2020 do zaplatenia s odôvodnením, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi C. C., J. (ďalej aj len "banka") a žalobcom mu banka postúpila pohľadávku voči žalovaným. Uviedol, že banka a žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili dňa 03.02.2017 zmluvu, na základe ktorej banka poskytla žalovaným peňažné prostriedky. Žalovaní 1/ a 2/ neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 11.02.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 08.02.2019. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 14.452,99 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12.523,71 eur, z riadneho úroku vo výške 1.118,14 eur, z úroku z omeškania vo výške 795,14 eur a z poplatkov vo výške 16 eur. Žalovaní 1/ a 2/ po postúpení pohľadávky do dňa podania žaloby vykonali úhrady vo výške 120 eur (60 eur dňa 21.05.2020 a 60 eur dňa 18.06.2020). Súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38OdK/447/2021 zo dňa 21.12.2021 bol na majetok dlžníka-Juraj I. (t. j. žalovaný 1/) vyhlásený konkurz v zmysle štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z.z.. Nakoľko pohľadávka žalobcu, uplatnená v tomto konaní, môže byť v zmysle § 166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. uspokojená len v rámci konkurzu, vyhláseného na majetok

žalovaného 1/, pretože ide o pohľadávku, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného 1/, súd v zmysle § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. toto súdne konanie voči žalovanému 1/ zastavil (výrok I.). Vo vzťahu k žalovanej 2/ potom súd žalobu žalobcu zamietol, keď nedošlo k účinnému predčasnému zosplatneniu poskytnutého splátkového úveru č. 5125337099 v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Z výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 21.08.2018, ktorou upozornil žalovaných na oprávnenie mimoriadneho zosplatnenia úveru a ani z výzvy zo dňa 11.02.2019, ktorou úver predčasne zosplatnil ku dňu 08.02.2019 nevyplýva, pre ktorú splátku úver predčasne zosplatnil. Súd mal za to, že v zmysle výzvy zo dňa 21.08.2018 tak mohol právny predchodca žalobcu urobiť najneskôr pre splátku splatnú v mesiaci august 2018 (10.08.2018). Mimoriadnu splatnosť úveru v súvislosti s nezaplatením tejto splátky tak mohol právny predchodca žalobcu vyhlásiť najskôr dňa 11.11.2018 (deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania so splátkou splatnou 10.08.2018) a najneskôr do 10.12.2018 (teda do splatnosti nasledujúcej splátky). Pokiaľ právny predchodca žalobcu splátkový úver zosplatnil až dňa 11.02.2019 ku dňu 08.02.2019, nebolo toto zosplatnenie vykonané v súlade s podmienkami § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k neúčinnosti predčasného zosplatnenia poskytnutého splátkového úveru súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí iba nárok na sumu nezaplatených splatných splátok úveru odo dňa uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere do dňa rozhodnutia súdu, pri súčasnom zohľadnení úhrad žalovaných 1/ a 2/. Súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol dňa 07.02.2017 žalovaným úver vo výške 24.070 eur a žalovaní 1/ a 2/

z poskytnutého úveru už uhradili sumu 13.354,86 eur (13.234,86 pred postúpením pohľadávky a sumu 120 eur po postúpení pohľadávky). Za obdobie od prvej splátky poskytnutého splátkového úveru do rozhodnutia súdu, t.j. od 10.03.2017 do 14.01.2022 boli splatné splátky v celkovej sume 6.782,64 eur (v roku 2017 bolo splatných 10 splátok

v dohodnutej výške mesačnej splátky 114,96 eur, v roku 2018 bolo splatných 12 splátok

v dohodnutej výške mesačnej splátky 114,96 eur, v roku 2019 bolo splatných 12 splátok

v dohodnutej výške mesačnej splátky 114,96 eur, v roku 2020 bolo splatných 12 splátok

v dohodnutej výške mesačnej splátky 114,96 eur, v roku 2021 bolo splatných 12 splátok

v dohodnutej výške mesačnej splátky 114,96 eur a v roku 2022 bola splatná do dňa rozhodnutia súdu 1 mesačná splátka vo výške 114,96 eur), a teda pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ titulom splátok splátkového úveru č. 5125337099 už uhradili sumu spolu vo výške 13.354,86 eur, táto suma prevyšuje, ku dňu rozhodnutia súdu, sumu splatných splátok poskytnutého splátkového úveru č. 5125337099, a preto súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

2. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie tunajší odvolací súd uznesením

č. k. 5CoCsp/17/2022-199 zo dňa 15. februára 2023 v časti napadnutej odvolaním

žalobcu - vo výroku II. o zamietnutí žaloby a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania žalovanej 2/ zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že

v spotrebiteľských záväzkových vzťahoch, v ktorých ide o plnenie, ktoré sa má vykonať v splátkach / typicky úver/, Občiansky zákonník v § 53 ods. 9 stanovuje právo dodávateľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky Toto môže dodávateľ uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Pre prípady spotrebiteľských záväzkových vzťahov zákon ďalšie podmienky uplatnenia tohto práva nestanovuje. Pokiaľ súd prvej inštancie, ale aj žalobca vo svojom odvolaní, poukazuje na ustanovenie § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, tak uvedené pravidlo

§ 565 Občianskeho zákonníka sa v spotrebiteľských záväzkových vzťahoch neuplatňuje, pretože ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré má vo vzťahu k § 565 Občianskeho zákonníka povahu špeciálnej úpravy práva vyhlásiť predčasnú splatnosť voči všeobecnej úprave tohto práva, výslovne stanovuje osobitné podmienky pre uplatnenie tohto práva veriteľa/dodávateľa v spotrebiteľských záväzkových vzťahoch /v zmysle zásady lex specialis derogat legi generali/. Ďalej odvolací súd uviedol, že výzva veriteľa, ktorou upozorňuje na možnosť uplatnenia svojho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť musí časovo nasledovať po omeškanej splátke, pre ktorú veriteľ využije svoje právo vyhlásiť predčasnú splatnosť a len pre takúto omeškanú splátku, v súvislosti s ktorou veriteľ dlžníka upozornil

na možnosť využitia práva vyhlásenia predčasnej splatnosti, môže veriteľ predčasnú splatnosť vyhlásiť. Odvolací súd vyložil ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak, že toto ustanovenie stanovuje pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti dve podmienky, a to uplynutie času tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť a existenciu výzvu-upozornenia veriteľa na možnosť uplatnenia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť, ktorá musí predchádzať samotnému vyhláseniu predčasnej splatnosti o minimálne 15 dní. Predčasnú splatnosť teda možno vyhlásiť pre splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní minimálne 3 mesiace a zároveň bol dlžník na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti upozornený aspoň 15 dní pred samotným vyhlásením predčasnej splatnosti. Nie je povinnosťou veriteľa upozorňovať dlžníka pri každej omeškanej splátke, pre ktorú by prípadne mohol využiť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti na možnosť využitia tohoto práva. Takúto povinnosť zákon nestanovuje. V zmysle dikcie zákonného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je podstatné len to, aby medzi upozornením dlžníkovi na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť a samotným vyhlásením predčasnej splatnosti uplynula doba aspoň 15 dní. Môže sa teda stať, že takéto upozornenie nasleduje až po splatnosti omeškanej splátky, pre ktorú veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť, ale rovnako môže splatnosť takejto omeškanej splátky predchádzať. V danej veci boli žalovaní ako dlžníci v omeškaní so splácaním úveru minimálne od splátky splatnej dňa 10.8.2018 a to aj so splátkami splatnými po uvedenom dátume, a to až do dňa 15.02.2019, kedy bol žalovaným doručený list právneho predchodcu žalobcu / veriteľa/ o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Uvedené vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru by bolo v zásade platné za predpokladu, že by veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť pre niektorú z omeškaných splátok splatných v mesiacoch 8,9,10 a 11/2018 /od splatnosti ktorých do vyhlásenia predčasnej splatnosti uplynulo viac ako 3 mesiace/ a zároveň by veriteľ kedykoľvek pred 31.01.2019 upozornil dlžníkov na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti /teda od upozornenia by po vyhlásenie predčasnej splatnosti uplynulo viac ako 15 dní/. Veriteľ tak mohol dlžníkov upozorniť na možnosť využitia svojho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť kedykoľvek od omeškania splátky splatnej 10.08.2018 až do 31.01.2019 a predčasnú splatnosť mohol vyhlásiť pre omeškanú splátku splatnú v mesiacoch 8,9,10 alebo 11/2018. Upozornenie mohlo teda splatnosť niektorej z týchto omeškaných splátok /s výnimkou splátky splatnej dňa 10.08.2018, kedy upozornenie muselo byť dané až po jej splatnosti, teda v dobe omeškania dlžníkov/ predchádzať alebo nasledovať až po nej. To bolo plne na vôli veriteľa. Ak potom právny predchodca žalobcu ako veriteľ upozornil žalovaných ako dlžníkov na možnosť využitia svojho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru listom 21.08.2018, urobil tak v čase omeškania žalovaných ako dlžníkov so splácaním úveru a v dobe dlhšej ako 15 dní pred samotným vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, ku ktorému došlo listom doručeným žalovaným dňa 15.02.2019, čím splnil v súvislosti s týmto upozornením podmienky § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Keďže veriteľ-právny predchodca žalobcu v úkone predčasného zosplatnenia dlhu sám presne neidentifikoval omeškanú splátku úveru, pre ktorú vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru, je potrebné pre jej stanovenie vychádzať z toho, že boli dodržané podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda že sa tak stalo pre omeškanú splátku úveru, od splatnosti ktorej už uplynula doba aspoň 3 mesiace, pričom ak boli dlžníci po takúto dobu v omeškaní so splatením viacerých splátok, tak sa má za to, že veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť pre omeškanú splátku splatnú najneskôr. Takýto postup vychádza z prezumpcie platnosti právneho úkonu predčasného zosplatnenia dlhu a zároveň plne rešpektuje práva veriteľa, keď premičaciu dobu zosplatneného dlhu počíta od splatnosti najneskôr splatnej splátky dlhu pred vyhlásením predčasnej splatnosti /za dodržania lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/. Uvedené potom vedie k záveru, že v danej veci právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru čerpaného žalovanými dňa 15.02.2019 pre omeškanú splátku úveru splatnú dňa 10.11.2018, keď od splatnosti tejto splátky uplynula do vyhlásenia predčasnej splatnosti doba viac ako tri mesiace a zároveň právny predchodca žalobcu žalovaných v dobe dlhšej ako 15 dní pred vyhlásením predčasnej splatnosti upozornil žalovaných na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru /list z 21.08.2018/. Právny úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tak spĺňal podmienky § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v tomto zmysle išlo o platný právny úkon, účinnosťou ktorého bol úver čerpaný žalovanými predčasne zosplatnený. Opačný záver súdu prvej inštancie, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby žalobcu je teda nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

3. Po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie v predmetnom spore a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie tunajším odvolacím súdom súd prvej inštancie opätovne po prejednaní veci v spore meritorne rozhodol. Rozsudkom zo dňa

21. novembra 2023, ktorý je v tomto odvolacom konaní preskúmaný odvolacím súdom, súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.403,71 eur, zmluvný úrok vo výške 1.118,14 eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 12.523,71 eur od 25.03.2020 do 21.05.2020, 5% ročne zo sumy 12.463,71 eur od 22.05.2020 do 18.06.2020, 5% ročne zo sumy 12.403,71 eur od 19.06.2020 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150 eur, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa konkrétneho kalendárneho mesiaca s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia uloženej sumy, a to pod stratou výhody splátok pri omeškaní s plnením čo i len jednej splátky /výrok I./, vo zvyšnej časti žalobu zamietol /výrok II./ a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 88,60 %, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov po právoplatnosti tohto rozsudku /výrok III./. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 03.02.2017 právny predchodca žalobcu (C., J.) ako banka a žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci uzatvorili zmluvu o splátkovom úveru (úver na bývanie), na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným, úver na bývanie vo výške 24.070 eur, ktorý sa títo zaviazali splácať

v 360-tich mesačných splátkach vo výške 114,96 eur počnúc dňom 10.03.2017 s konečnou splatnosťou úveru dňa 10.02.2047 (ďalej len "predmetná zmluva"). Úroková sadzba bola dojednaná vo výške 3,94 % ročne ako výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola v predmetnej zmluve uvedená vo výške 4,07 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaní zaviazali uhradiť, bola vyčíslená v sume 41.384,33 eur. Zo spoločných Základných podmienok pre Hypotekárny a Splátkový úver vyplýva, že pohľadávky banky bude zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti, na základe zmluvy

o záložnom práve, ktorej predmetom je zriadenie záložného práva k zálohu. V zmysle článku II. bod 8 predmetnej zmluvy, ak dlžník pohľadávku banky nespláca včas a riadne, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových operácií. V zmysle článku 8 bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C., J. (ďalej len "POP"), za prípad porušenia sa považuje omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace. Podľa článku 8 bod 8.2 písm. a) POP, ak nastane niektorý z uvedených prípadov porušenia banka môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a požadovať splatenie pohľadávky banky v lehote, ktorú banka oznámi v Oznámení o mimoriadnej splatnosti. Z nerozporovaných skutkových tvrdení žalobcu a aj z platobnej histórie úveru vyplýva, že dňa 07.02.2017 žalovaní čerpali úver celkovo v sume 24.070 eur a celkovo uhradili titulom predmetnej zmluvy sumu 13.234,86 eur (od 10.03.2017 do 23.10.2019). Výzvou zo dňa 21.08.2018, právny predchodca žalobcu žalovaným oznámil, že sú ku dňu 21.08.2018 v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 876,37 eur, s tým, že ak najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy dlžnú sumu neuhradia banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Uvedená výzva bola žalovanej doručená dňa 27.08.2018. Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 11.02.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovaným, že nastal prípad porušenia - zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C., J. - omeškanie

so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace. Z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 08.02.2019 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Súčasne im oznámila výšku pohľadávky. Uvedené oznámenie bolo žalovanej 2/ doručené do vlastných rúk dňa 15.02.2019. Výzvou zo dňa 16.12.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovaným, že sú v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, výšku splatnej a nezaplatennej pohľadávky ako aj skutočnosť, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradia banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Uvedenú výzvu právny predchodca žalobcu doručoval na adresu žalovanej 2/ zo zmluvy dňa 18.12.2019. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok

č. 0224/2020/CE zo dňa 24.03.2020 a Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020 bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovaným postúpená na súčasného žalobcu. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 31.03.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovaným, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 24.03.2020 postúpil právny predchodca žalobcu pohľadávku s príslušenstvom voči žalovaným na súčasného žalobcu. Uvedenú výzvu právny predchodca žalobcu doručoval na adresu žalovanej 2/ zo zmluvy dňa 01.04.2020. Listinou označenými ako "Pokus o zmier" zo dňa 09.11.2020 žalobca vyzval žalovaných na úhradu dlhu uplatneného následne touto žalobou.

4. Uvedené skutočnosti súd prvej inštancie posúdil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere (ďalej len "Obchodný zákonník"), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 565, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy (ďalej len "Občiansky zákonník"), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.02.2013), § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy (ďalej "zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch") a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len "zákon o bankách"). Uviedol, že mal za preukázané platné uzatvorenie Zmluvy o hypotekárnom úvere a Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 03.02.2017, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej (spolu s pôvodne žalovaným 1/, voči ktorého bolo konanie právoplatne zastavené) splátkový úver č. 5125337099 na bývanie za účelom kúpy domu a žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky, za podmienok dohodnutých v zmluve. Žalovaná poskytnutý splátkový úver č. 5125337099 čerpala vo výške 24.070 eur dňa 07.02.2017 a uhradila z poskytnutého úveru sumu 13.234,86 eur, čo mal súd preukázané z výpisu z úverového účtu žalovanej a špecifikácie postúpeného nároku. Podľa tvrdení žalobcu neoddeliteľnou súčasťou predmetnej zmluvy sú aj všeobecné obchodné podmienky predchodcu žalobcu. Uvedená zmluva má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovala žalovaná ako spotrebiteľ, ktorý poskytnutím úveru uspokojoval svoje osobné potreby a žalobca resp. predchodca žalobcu vystupoval ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu, ako banka. Avšak na danú zmluvu sa nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko uvedený typ úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý nie je spotrebiteľským úverom podľa § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu potom súd námietky žalovanej o nedostatočnom skúmaní bonity klienta právny predchodcom žalobcu, považoval za nedôvodné. Zo strany žalobcu bolo preukázané, že žalovaná vyčerpala na základe uzatvorenej úverovej zmluvy zo dňa 03.02.2017 prostriedky vo výške 24.070 eur. Žalovanej bol poskytnutý úver, ktorý úver žalovaná splatila len čiastočne (celkovo titulom poskytnutého úveru uhradila sumu 13.234,86 eur vyplývajúcu z prehľadu splátok) a vznikol jej nedoplatok na istine. Pri úverovej zmluve došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a to na základe podmienok ustanovených v § 565 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaná nezaplatila najmenej posledné 3 splátky a po zročnosti týchto splátok, žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadne splatnosti úveru k 08.02.2019, podaním zo dňa 11.02.2019. Z tvrdení žalobcu a z listinných dôkazov predložených žalobcom mal súd za preukázané, že žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nesplácala, na čo bola žalovaná upozornená listom zo dňa 21.08.2018, a keďže žalovaná omeškané splátky nehradila žalobca pristúpil dňa 08.02.2019 k zosplatneniu úveru (článok II. bod 8 zmluvy v spojení s bodom 8.1 písm. a) Produktových OP), ktorú skutočnosť písomne oznámil žalobca na adresu žalovanej oznámením zo dňa 11.02.2019, kedy žalovanú vyzval k úhrade dlžnej sumy v celkovej výške 23.880,17 eur. Zo zmluvy zo dňa 03.02.2017 vyplýva, že žalovaná mala žalobcovi uhradiť celkom čiastku spojenú so spotrebiteľským úverom vo výške 41.384,33 eur, z ktorej čiastky si žalobca uplatnil ako istinu sumu vo výške 12.403,71 eur, sumu 1.118,14 eur ako zmluvný úrok z úveru. Preukázateľne žalovaná istinu úveru v uplatnenej výške žalobcovi neuhradila, pretože z poskytnutého úveru, finančných prostriedkov vo výške 24.070 eur uhradila sumu 13.234,86 eur, z ktorej žalobca na istinu započítal sumu 11.546,29 eur, z ktorého dôvodu má žalobca, ktorý úver v celom rozsahu zosplatnil nárok na uplatnenú istinu vo výške 12.403,71 (24.070 mínus 11.546,29 mínus 2 čiastkové úhrady každá po 60 eur uhradené po postúpení pohľadávky). Žalovaná úver prestala splácať a v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020, sp. zn. 5Cdo/42/2020). Žalovaná bola povinná úver splácať do 10.02.2047, a za toto obdobie (od 10.03.2017 do 10.02.2047) by žalobcovi patril dohodnutý zmluvný úrok. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zmluvný úrok v sume 1.118,14 eur, ktorého výšku mal súd

za preukázanú z výpisu z úverového účtu žalovanej, zo špecifikácie žalobcu ako aj rozdielom celkovej sumy poskytnutého úveru a výšky poskytnutej pôžičky, po zohľadnení sumy započítanej žalobcom na zmluvný úrok, ktorú sumu žalovaná nijako nerozporovala, a tento mu súd priznal vzhľadom na záver vyplývajúci z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Súd z uplatneného nároku nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 16 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (poplatky za upomienky a poistenie). Účtovanie poplatku za upomienku považuje súd za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, keď postupca tým, že môže zaslať viacero upomienok, môže pre seba privodiť zisk v podobe uvedeného poplatku. Tento poplatok je paušálnym a nepredstavuje skutočné náklady na zaslanie upomienky, a preto ho nemožno považovať za príslušenstvo pohľadávky - náklady spojené s jej uplatnením, ale len za sankciu, ktorá však nie je platne písomne dohodnutá. Žalobca taktiež o skutočnej výške týchto nákladov nepredložil dôkaz a na preukázanie tohto svojho nároku dôkazy ani neoznačil. O dôkaznej povinnosti podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") si žalobca zastúpený advokátom musel byť vedomý. Čo sa týka poplatku za poistenie, poistenie úveru nebolo v zmluve o úvere dohodnuté a v zmysle základných podmienok splátkového úveru právny predchodca žalobcu poistenie úveru ani nevyžadoval. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania s platením svojho peňažného záväzku, vzniklo žalobcovi právo popri dlžnej istine i právo na úhradu úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy istiny vo výške 12.523,71 eur od dňa 25.03.2020 do 21.05.2020, 5,00% ročne zo sumy istiny vo výške 12.463,71 eur od 22.05.2020 do 18.06.2020 a 5,00% ročne zo sumy 12.403,71 eur od 19.06.2020 do zaplatenia. Nakoľko uvedený vzťah medzi účastníkmi zmluvy bol posúdený ako občianskoprávny vzťah, i dojednania ohľadne úroku z omeškania sa musia spravovať občianskoprávnymi ustanoveniami, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., účinného v čase uzatvorenia právneho úkonu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky v čase keď sa žalovaný dostal do omeškania s platením svojho peňažného záväzku predstavovala výšku 0,00 % a preto v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. výška úroku z omeškania je 5,00 % ročne. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne t. j. v súlade s občianskoprávnymi predpismi upravujúcimi úrok z omeškania. Je zrejmé že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny v celkovej výške 14.332,99 eur (následne po zohľadnení dvoch čiastkových úhrad vo výške každá v sume 60 eur, po postúpení pohľadávky), ktorú sumu súd žalobcovi priznal a keďže žalovaná je naďalej v omeškaní, uložil jej i povinnosť z tejto sumy zaplatiť úrok z omeškania od 25.03.2020, t. j. deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky (po zohľadnení čiastkových úhrad po postúpení pohľadávky). Súd žalobcovi však nepriznal úroky z omeškania z úrokov z úveru (úrok z omeškania vo výške 795,14 eur), nakoľko nemožno priznať príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky. Ide o tzv. anatocizmus, na ktorý poukázal aj Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 35 Odo 101/2002, ktorý uviedol, "že Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky." Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom uplatnený nárok je uplatnený titulom spotrebiteľskej zmluvy, súd v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka (účinného od 05.12.2018) z úradnej činnosti posudzoval premlčanie práva žalobcu bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával, pričom z dôvodu spotrebiteľského charakteru predmetného právneho vzťahu sa premlčanie posudzuje podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka je špeciálnym ustanovením k ostatným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú premlčanie, čo znamená, že sa použije prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľského vzťahu. Vymáhaním premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Podstatou premlčania je to, že ak sa právo v zákonom stanovenej dobe neuplatní na súde, nemôže už byť veriteľovi po jej uplynutí priznané. V dôsledku premlčania právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery sa oslabuje zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia. Premlčacia doba je podľa § 101 Občianskeho zákonníka trojročná, pričom podľa § 103 Občianskeho zákonníka platí, že ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok

stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Splátky boli podľa predmetnej zmluvy splatné vždy k 10. dňu v mesiaci. Keďže veriteľ mohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), vychádzajúc zo záväzných záverov odvolacieho súdu právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 08.02.2019 pre omeškanú splátku úveru splatnú dňa 10.11.2018, keď od splatnosti tejto splátky uplynula do vyhlásenia predčasnej splatnosti doba viac ako tri mesiace a zároveň právny predchodca žalobcu žalovaných v dobe dlhšej ako 15 dní pred vyhlásením predčasnej splatnosti upozornil žalovaných na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, výzvou zo dňa 21.08.2018. V zmysle záverov aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4Cdo/201/2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020) trojročná premlčacia doba na zaplatenie celého zosplateného dlhu začala plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie, ktorej sa stal splatný celý dlh (t.j. splátky splatnej 10.11.2018) za súčasného splnenia podmienky, že v lehote troch mesiacov od meškania uplynula tiež 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca, resp. jeho právny predchodca právo na zaplatenie dlžnej sumy z predmetnej zmluvy voči žalovanej uplatnil žalobou podanou dňa 25.11.2020 (na Okresnom súde Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania), je tak nárok žalobcu voči žalovanej uplatnený pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. O určení, že priznané peňažné plnenie sa môže realizovať v splátkach súd rozhodol podľa § 232 ods. 2, 3, 4 CSP. Vychádzal z vyjadrenia právneho zástupcu žalovanej, že v prípade uloženia povinnosti plniť žalovanú sumu, by žalovaná bola schopná plniť dlh v splátkach vo výške maximálne 100-150 eur mesačne. Súd zistil, že žalovaná má dve vyživovacie povinnosti k maloletému F. D., nar. XX.XX.XXXX a maloletému F. D., nar. XX.XX.XXXX, pričom z lustrácie v Sociálnej poisťovni je zrejmé, že aktuálne jej pracovný pomer (v spoločnosti AVAKS-NÁBYTOK, s .r. o.) stále trvá, ale vzhľadom na nulovú výšku vymeriavacieho základu od 09/2022 v súčasnosti nemá príjem zo zamestnania. Pri zohľadnení uvedených skutočností súd v danej veci uloženú povinnosť umožnil žalovanej splácať v splátkach vo výške 150 eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa konkrétneho kalendárneho mesiaca s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia uloženej sumy, a to pod stratou výhody splátok pri omeškaní s plnením čo i len jednej splátky. Pre žalobcu by malo byť prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci len postupné, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania, v prípade neschopnosti žalovaného zaplatiť priznané plnenie naraz. Návrh právneho zástupcu žalovanej na doplnenie dokazovania listinnými dôkazmi preukazujúcimi skúmanie bonity klienta pri uzatváraní predmetnej zmluvy súd zamietol ako neúčelný a nehospodárny v konaní vykonať. Ako už bolo konštatované vyššie poskytnutý úver nie je spotrebiteľským úverom, v zmysle § 1 ods. 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a preto nie je možné v danej veci posudzovať splnenie podmienok § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorých nesplnenie by malo mať za následok nemožnosť predčasného zosplatenia úveru s poukazom § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil § 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v sume 13.521,85 eur (istina vo výške 12.403,71 eur a zmluvný úrok vo výške 1.118,14 eur), čo predstavuje 94,30% a žalovaná bola úspešná v zostávajúcej časti 811,14 eur (úrok z omeškania uplatnený žalobou v sume 795,14 eur a nárok na poplatky vo výške 16 eur), čo predstavuje 5,70 %. Čistý úspech žalobcu v spore tak predstavuje 88,60 % (po odčítaní úspechu žalovanej od úspechu žalobcu), pričom podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku do výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.403,71 eur spolu s príslušenstvom, všetko v pravidelných určených splátkach, podala včas odvolanie žalovaná. V súvislosti so splnením podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru opätovne poukázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/27/2019 zo dňa 23.05.2019, podľa ktorého „pri spotrebiteľských úveroch je veriteľ povinný uplatniť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle obmedzení § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka t. j. najneskôr do splatnosti najbližšej splátky úveru. Ak toto právo nevyužije jeho právo na predčasné zosplatenie zaniká a dlžník je povinný uhrádzať individuálne splátky úveru, pričom k zosplateniu úveru účinným spôsobom nedôjde“ a závery

občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.03.2019 na ktorom došlo k zjednoteniu pri výklade použitia práva veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti tak, že toto jeho právo je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Aj v tomto prípade je teda potrebné pristúpiť k takému výkladu, podľa ktorého veriteľovi patrí právo na predčasné zosplatenie úveru do tej najbližšej splátky úveru, ktorá nasleduje po uplynutí troch mesiacov od omeškania s úhradou prvej omeškanej splátky za predpokladu, že je zároveň dlžník upozornený v lehote podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na existenciu dlhu a na možnosť vykonania predčasného zosplatenia úveru. Pokiaľ toto svoje právo veriteľ nezrealizuje, alebo ho zrealizuje oneskorene, t. j.

ku dňu 08.02.2019, nemôže dôjsť k účinnému zosplateniu úveru z dôvodu omeškania s úhradou splátky splatnej ku dňu 10.08.2018. Ďalej žalovaná opätovne namietla, že právny predchodca žalobcu bol v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch

pri poskytovaní úveru povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a pred uzavretím zmluvy o úvere (ako aj po uzavretí zmluvy o úvere) si splniť všetky zákonné povinnosti, ktoré mu ukladá tento zákon a súvisiace právne predpisy (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, zákon o bankách a pod.). Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ pred uzatvorením zmluvy

o úvere bol povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných I/ a II/ ako spotrebiteľov splácať úver, pričom mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa úver poskytuje, jeho výšku, príjem žalovaných I/ a II/ ako spotrebiteľov, počet ďalších úverov a prípadne aj účel úveru za účelom posúdenia schopnosti žalovaných I/ a II/ ako spotrebiteľov splácať úver, tak ako to má na mysli ustanovenie § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Už zo samotných listín, ktorými právny predchodca žalobcu disponoval a informácií,

ku ktorým mal prístup je zrejmé, že príjem žalovaných I/ a II/ nebol dostačujúci a ich bonita bola nízka. V zmysle uvedeného je žalovaná toho názoru, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou tak ako to majú na mysli ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne § 7 ods. 1 a vzhľadom k porušeniu tejto povinnosti nebol právny predchodca žalobcu oprávnený vyžadovať od žalovaných I/ a II/ jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 2, veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak tak ale právny predchodca žalobcu urobil a predčasne úver zosplatal, postupoval v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2, veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch a nebol oprávnený požadovať od žalovaných I/ a II/ ako spotrebiteľov jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru vzhľadom na skutočnosť, že pri poskytovaní tohto spotrebiteľského úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Vyhlásenie úveru za predčasne splatný je tak v rozpore so zákonom a preto je takéto zosplatenie podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na to, že súd prvej inštancie návrh jej právneho zástupcu na doplnenie dokazovania listinnými dôkazmi preukazujúcimi skúmanie bonity klienta pri uzatváraní predmetnej zmluvy zamietol ako neúčelný a nevhodný. Takýto postup súdu prvej inštancie nepovažuje žalovaná v spojení s výkladom príslušných ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 7 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch za správny, keď uplatnený výklad súdu prvej inštancie by znamenal, že veriteľ pri poskytnutí úveru, ktorý je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti nemá povinnosť konať s odbornou starostlivosťou

a posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s prihliadnutím na dobu,

na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa

a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Pojem „zmluva o úvere“, vymedzený v článku 3 písmene c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008

o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení neskorších zmien (ďalej len „smernica 2008/48“) označuje každý dvojstranný právny úkon, ktorým veriteľ poskytuje alebo sľubuje poskytnúť spotrebiteľovi úver vo forme odloženej platby, pôžičky alebo inej podobnej finančnej pomoci. Pojmu „zmluva o úvere, na ktorú

sa vzťahuje smernica 2008/48“ zodpovedá pojem „zmluva o spotrebiteľskom úvere“ v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa za zmluvu

o spotrebiteľskom úvere bude považovať každý dvojstranný právny úkon, ktorého súčasťou je odklad platby, pôžička alebo iná finančná pomoc (§ 1 ods. 2), pokiaľ nespĺňa žiadnu

z výnimiek podľa § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobu žalobcu zamietne.

7. K odvolaniu žalovanej žalobca uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje. V otázke posúdenia platnosti zosplatnenia poukázal na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci. Navrhol tak, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovanej, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

9. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolaním žalovanej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovanej dodáva nasledovné:

10. Žalovaná svoje odvolanie proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.403,71 eur spolu s príslušenstvom odôvodnila námietkami, ktoré uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná opätovne namieta posúdenie splnenia podmienok § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu a posúdenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu skúmať pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných splácať úver. Na tieto námietky žalovanej súd prvej inštancie osobitne reagoval a dal na ne odpoveď v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa v plnej miere zhoduje s posúdením týchto námietok žalovanej zo strany súdu prvej inštancie.

11. Súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto veci, správne usúdil, že pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru čerpaného žalovanými od právneho predchodcu žalobcu boli splnené všetky zákonné podmienky. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka stanovuje pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti dve podmienky, a to uplynutie času tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, pre ktorú veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť a existenciu výzvu-upozornenia veriteľa na možnosť uplatnenia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť, ktorá musí predchádzať samotnému vyhláseniu predčasnej splatnosti o minimálne 15 dní. Predčasnú splatnosť teda možno vyhlásiť pre splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní minimálne 3 mesiace a zároveň bol dlžník na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti upozornený aspoň 15 dní pred samotným vyhlásením predčasnej splatnosti. Nie je povinnosťou veriteľa upozorňovať dlžníka pri každej omeškanej splátke, pre ktorú by prípadne mohol využiť svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti na možnosť využitia tohoto práva. Takúto povinnosť zákon nestanovuje. V zmysle dikcie zákonného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je podstatné len to, aby medzi upozornením dlžníkovi na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť a samotným vyhlásením predčasnej splatnosti uplynula doba aspoň 15 dní. V danej veci boli žalovaní ako dlžníci v omeškaní so splácaním úveru minimálne od splátky splatnej dňa 10.8.2018 a to aj so splátkami splatnými po uvedenom dátume, a to až do dňa 15.02.2019, kedy bol žalovaným doručený list právneho predchodcu žalobcu /veriteľa/ o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Veriteľ mohol žalovaných ako dlžníkov upozorniť na možnosť využitia svojho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť kedykoľvek od omeškania splátky splatnej 10.08.2018 až do 31.01.2019 a predčasnú splatnosť mohol vyhlásiť pre omeškanú splátku splatnú v mesiacoch 8,9,10 alebo 11/2018. Ak potom právny predchodca

žalobcu ako veriteľ upozornil žalovaných ako dlžníkov na možnosť využitia svojho práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru listom 21.08.2018, urobil tak v čase omeškania žalovaných ako dlžníkov so splácaním úveru a v dobe dlhšej ako 15 dní pred samotným vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, ku ktorému došlo listom doručeným žalovaným dňa 15.02.2019, čím splnil v súvislosti s týmto upozornením podmienky § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Keďže veriteľ-právny predchodca žalobcu v úkone predčasného zosplatnenia dlhu sám presne neidentifikoval omeškanú splátku úveru, pre ktorú vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru, je potrebné pre jej stanovenie vychádzať z toho, že boli dodržané podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda že sa tak stalo pre omeškanú splátku úveru, od splatnosti ktorej už uplynula doba aspoň 3 mesiace, pričom ak boli dlžníci po takúto dobu v omeškaní so splatením viacerých splátok, tak sa má za to, že veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť pre omeškanú splátku splatnú najneskôr. Takýto postup vychádza z prezumpcie platnosti právneho úkonu predčasného zosplatnenia dlhu a zároveň plne rešpektuje práva veriteľa, keď premlčaciu dobu zosplatneného dlhu počíta od splatnosti najneskôr splatnej splátky dlhu pred vyhlásením predčasnej splatnosti /za dodržania lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/. Uvedené potom vedie k záveru, že v danej veci právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru čerpaného žalovanými dňa 15.02.2019 pre omeškanú splátku úveru splatnú dňa 10.11.2018, keď od splatnosti tejto splátky uplynula do vyhlásenia predčasnej splatnosti doba viac ako tri mesiace a zároveň právny predchodca žalobcu žalovaných v dobe dlhšej ako 15 dní pred vyhlásením predčasnej splatnosti upozornil žalovaných na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru /list z 21.08.2018/. Právny úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tak spĺňal podmienky § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v tomto zmysle išlo o platný právny úkon, účinnosťou ktorého bol úver čerpaný žalovanými predčasne zosplatnený.

12. Čo sa týka námietky žalovanej ohľadne posúdenia povinnosti právneho predchodcu žalobcu skúmať v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných splácať úver, súd prvej inštancie správne usúdil, že vzhľadom na charakter úveru, ktorý bol žalovaným poskytnutý, právny predchodca žalobcu takúto povinnosť nemal. Povinnosť veriteľa skúmať pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať úver, ktorú stanovuje zákon č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa týka spotrebiteľských úverov. V zmysle § 7 ods. 1 tohto zákona má veriteľ povinnosť posúdiť pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Nedodržanie tejto povinnosti má v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona závažné dôsledky, a to buď bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru alebo nemožnosť veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a to v závislosti od závažnosti porušenia tejto povinnosti veriteľa. V intenciách danej veci je však dôležité, že zákon č. 129/2010 Z.z. sa vzťahuje len na spotrebiteľské úvery, ktoré definuje ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere

vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi /§ 1 ods. 2/, pričom súčasne aj stanovuje, čo spotrebiteľským úverom nie je /§ 1 ods. 3/, pričom medzi inými spotrebiteľským úverom nie sú ani hypotekárny úver, úver na bývanie a úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti /§ 1 ods.3 písm. a), b),c)/. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným na základe zmluvy o úvere zo dňa 03.02.2017 úver na bývanie, ktorý bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti. Nešlo teda o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch

a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že v predmetnom záväzkovom vzťahu mali stále strany postavenie dodávateľa /právny predchodca žalobcu/ a spotrebiteľa /žalovaní/ a že predmetná zmluva o úvere bola zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Nešlo však o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a preto ani nemal právny predchodca žalobcu ako veriteľ zákonnú povinnosť podľa tohto zákona skúmať pred poskytnutím úveru žalovaným s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaných splácať úver pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. sankciou nemožnosti vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. K opačnému záveru, ktorý zastáva žalovaná, nie je možné dospieť ani tzv. eurokomformným výkladom zákona č. 129/2010 Z. z.. Predmetný zákon je v podstate transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá stanovila povinnosť

veriteľa skúmať pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať úver. Táto smernica však sama stanovuje, že sa nevzťahuje na zmluvy o úvere, ktoré sú zabezpečené buď hypotékou, alebo iným porovnateľným zabezpečením, ktoré sa v členskom štáte bežne používa na nehnuteľný majetok, alebo sú zabezpečené právom týkajúcim sa nehnuteľného majetku a ani na zmluvy o úvere, ktorých účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k pozemku alebo existujúcej alebo projektovanej stavbe /čl. 2 bod 2. písm. a), b)/.

13. V tejto súvislosti bolo potom aj celkom dôvodné, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na doplnenie dokazovania ohľadne splnenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. skúmať pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Takýto návrh dokazovania smeroval k preukázaniu tvrdenia, ktoré už bolo doterajším konaním bez dôvodných pochybností vyvrátené /povinnosť veriteľa podľa zákona č. 129/2010 Z.z., ktorú povinnosť ale právny predchodca žalobcu nemal/.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalovaná povinná žalobcovi zaplatiť v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).